

Sygn. akt II K 208/15

1 Ds. 1913/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Marka Rogowskiego z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 sierpnia 2015 r., 28 września 2015r., 20 października 2015r., 17 listopada 2015r.

sprawy

1. D. P.

syna Z. i B. z d. J.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego to, że:

I. w dniu 25 maja 2014 roku w Ś., przed budynkiem Komendy Powiatowej Policji, groził L. M. oraz M. M. (1) pozbawieniem życia – wzbudzając u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełniania,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

2. Ł. P.

syna Z. i B. z d. J.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego to, że:

II. w dniu 25 maja 2014 roku w Ś., przed budynkiem Komendy Powiatowej Policji, groził L. M. oraz M. M. (1) pozbawieniem życia – wzbudzając u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełniania,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonym **D. P. i Ł. P.**;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2014r. M. M. (2) spożywał alkohol na terenie przylegającym do akwenu (...) w Ś., gdzie odbywał się lokalny festyn. Na miejscu doszło pomiędzy nim a M. W. i A. O. do sprzeczki. Włączył się do niej oskarżony Ł. P., który zaczął się szarpać z M. M. (2) i uderzył go nogą.

Dowód:

zeznania świadka M. W., k. 13 – 14, 116 – 117,

zeznania świadka A. O., k. 124v,

zeznania świadka M. M. (2), k. 121,

wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113.

M. M. (2) udał się następnie do domu i zawiadomił o zajściu ojca L. M.. Następnie wrócił on pieszo z powrotem na festyn, a za nim pojechał autem L. M. wraz z drugim z synów M. M. (1).

Dowód:

zeznania świadka M. M. (2), k. 121,

zeznania świadka M. M. (1), k. 8, 113v – 114,

zeznania świadka L. M., k. 2, 114.

Na miejscu ponownie doszło do awantury pomiędzy członkami rodziny M. a oskarżonym Ł. P. i jego znajomymi. M. M. (2) był agresywny, w pewnym momencie wybił szybę w samochodzie ojca w związku z czym został zatrzymany do wytrzeźwienia przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej.

Dowód:

zeznania świadka M. W., k. 13 – 14, 116 – 117,

zeznania świadka A. O., k. 124v,

zeznania świadka M. M. (2), k. 121,

zeznania świadka M. M. (1), k. 8, 113v – 114,

zeznania świadka L. M., k. 2, 114,

wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113.

L. M. wraz z M. M. (1) pojechali za zatrzymanym M. M. (2) a następnie wysiedli pod budynkiem Komendy Powiatowej Policji w Ś. przy ul. (...). Stanęli oni na parkingu i zaczęli rozmawiać z funkcjonariuszem Policji – D. H.. Po krótkim czasie pod K. przyjechali również A. O. i M. W., którzy chcieli zgłosić groźby jakie podczas zajścia na (...) wypowiedział pod ich adresem M. M. (2). Gdy weszli oni do środka aby złożyć zawiadomienie, na miejscu pojawił się samochód marki V. (...), w którym znajdowali się oskarżeni Ł. P. i D. P. oraz kierowca G. K..

Dowód:

zeznania świadka M. W., k. 13 – 14, 116 – 117,

zeznania świadka A. O., k. 124v,

zeznania świadka M. M. (1), k. 8, 113v – 114,

zeznania świadka L. M., k. 2, 114,

zeznania świadka D. H., k. 12, 118,

wyjaśnienia oskarżonego D. P., k. 112 – 113,

wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113.

D. P., który siedział z przodu na miejscu pasażera miał opuszczoną szybę. Wykorzystał to M. M. (1), który podszedł do auta i napluł na oskarżonego.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. P., k. 112 – 113,

wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113.

D. P. zdenerwował się i wysiadł samochodu. Kierując się w stronę M. M. (1), zaczął do niego wołać, że mu „zajebie”, używał przy tym wulgaryzmów. W tym samym momencie auto opuścił również Ł. P., który zaczął wykrzykiwać słowa obelżywe do L. M. i M. M. (1) mówiąc, że ich załatwi, zajebie. L. M. i M. M. (2) odpowiedzieli na wyzwiska i pomiędzy mężczyznami doszło do wzajemnej wymiany słów. D. H. próbował uspokoić sytuację, odsunął ręką D. P., który zwracał się do niego, pytając czy nie widział jak został opluty. Słyszając krzyki z budynku K. wyszli na zewnątrz funkcjonariusze Policji oraz obecni tam strażnicy miejscy, co zakończyło awanturę.

Dowód:

zeznania świadka M. M. (1), k. 8, 113v – 114,

zeznania świadka L. M., k. 2, 114,

zeznania świadka D. H., k. 12, 118,

zeznania świadka M. W., k. 13 – 14, 116 – 117,

zeznania świadka A. O., k. 124v,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P., k. 112 – 113,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113,

zeznania świadka T. B., k. 23, 117v – 118,

zeznania świadka K. S., k. 56, 118.

Oskarżony D. P. ma 28 lat, jest żonaty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony prowadzi lokal gastronomiczny, uzyskując miesięcznie około 3.000 zł. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego D. P., k. 112 – 113,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 45,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 46.

Oskarżony Ł. P. ma 25 lat, jest kawalerem, posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Oskarżony jest z zawodu kucharzem, pracuje w firmie (...), uzyskując miesięcznie około 1.500 zł. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Ł. P., k. 66, 113,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 79,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 47.

Oskarżeni D. P. i Ł. P. nie przyznali się do zarzucanych im czynów. Wyjaśnili iż nie kierowali gróźb karalnych pod adresem pokrzywdzonych a jedynie doszło pomiędzy nimi do wymiany zdań, w toku której padały wulgaryzmy. Odnośnie sytuacji konfliktowej podali, że było to wynikiem wcześniejszego zajścia z udziałem M. M. (2) w pobliżu akwenu (...), zaś bezpośrednią przyczyną sprzeczki pod Komendą Policji było oplucie D. P. przez M. M. (1).

Ponadto Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach M. M. (1) i L. M., uznając je w przeważającej mierze za wiarygodne. Zdaniem sądu świadkowie ci zgodnie z prawdą przedstawili słowa jakie pod ich adresem wypowiadali oskarżeni, które stanowiły gróźbę pobicia. Zarazem sąd odmówił im wiary w części w jakiej zaprzeczali oni swojemu czynnemu udziałowi w zajściu, a w tym opluciu D. P. przez M. M. (1). W tym zakresie sąd oparł się na złożonych w toku postępowania sądowego zeznaniach świadka D. H., który podsumował zaistniałe zdarzenie jako wzajemną wymianę zdań pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonymi, w której aktywnie uczestniczyły obie strony. Sąd dał ponadto wiarę oskarżonym, którzy od początku wskazywali na to że M. M. (1) splunął na D. P., podnosili tą kwestię już podczas zajścia.

Odnosząc się do zeznań pozostałych świadków, tj. D. H., M. W., A. O., T. B., K. S. i M. M. (2), sąd wziął je pod uwagę, uznając za wartościową podstawę do odtworzenia stanu faktycznego w sprawie.

Mając z kolei na uwadze wyjaśnienia złożone przez oskarżonych D. P. i Ł. P., sąd odmówił im częściowo wiary, tj. w zakresie w jakim nie przyznali się oni do kierowania gróźb karalnych pod adresem pokrzywdzonych. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał przede wszystkim na względzie odmienne zeznania świadków L. M., M. M. (1) i D. H.. Ponadto sami oskarżeni będąc słuchani na rozprawie, nie byli kategoryczni w swoich wyjaśnieniach, zasłaniaли się niepamięcią w kwestii wypowiadania gróźb.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych D. P. i Ł. P..

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że oskarżeni kierowali w dniu 25 maja 2014r. pod adresem L. M. i M. M. (1) słowa, które w ocenie sądu uznać należy za gróźbę pobicia. W taki też sposób odczytywali je sami pokrzywdzeni, u których wywołały one uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Tym samym zachowanie oskarżonych D. P. i Ł. P. wypełniło formalne znamiona czynów zabronionych z art. 157 § 2 k.k. Biorąc jednakże pod uwagę okoliczności ich popełnienia, sąd doszedł do wniosku, że czyny oskarżonych pozostają społecznie szkodliwe w znikomym stopniu.

Ustalając znikomą społeczną szkodliwość czynów D. P. i Ł. P., sąd uwzględnił kontekst sytuacyjny, w jakim działali oskarżeni, a w tym zachowanie samych pokrzywdzonych. Zdaniem sądu przyczyną całego zajścia była podawana przez oskarżonych okoliczność oplucia D. P. przez M. M. (1). Nie bez znaczenia pozostaje w tym zakresie również przebieg wcześniejszych zdarzeń na lokalnym festynie, gdzie także miała miejsce awantura z aktywnym udziałem pokrzywdzonych i oskarżonych. Również ustalone przez sąd zachowanie L. M. i M. M. (1), którzy w czasie zajścia pod

Komendą Policji wzięli udział w „pyskówce” z D. P. i Ł. P., wpływa na ocenę zachowania oskarżonych. Biorąc powyższe pod uwagę brak jest zdaniem sądu podstaw do uznania, aby czyny oskarżonych, odznaczały się społeczną szkodliwością w stopniu wyższym niż znikomy. Z tym powodów, sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowania karne przeciwko D. P. i Ł. P..

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i obciążył nimi Skarb Państwa.

SSR Radosław Gluza